

מיכתבים

מתעניינות בגניקולוגים כדי שאלה יאתרו להן את נקודת-הגי.
אבל זכות-הראשונים של גילוי נקודת גן-העדן איננה של הסכסולוגים האמריקאים מסטרט וג'ונסון, אלא של גינולוגית אוסטרית אחת, שאפילו איננה מתהדרת בתואר סכסולוגית.
אותה אוסטרית הפכה מאז גילויה המדהים לגיבורת-תיקשורת ורדיו אוסטרית פינה לה פינה שבועית, בה היא עונה לשאלות המאוינות בענין חשוב זה.

(המשך טעמוד 3)
במתקן "א" (מיתקן לאיתור קרבות-אוויר) ואחר, בממשל בגדה, מטפל בהוצאת רישיונות לאחמ"ש (איחוד-מישפחות).
שייקה יפה, תל-אביב

הפגוש הקרמי

על תגובת אמצעי-התיקשורת למרי האזרחי (העולם הזה 17.10.87 והלאה).

כך רואים אותנו האמריקאים
לך חסביר להם

כך, שכאשר הגברות שהוזכרו אצל המרחלת תודמנה לווינה, הן יוכלו לשאול גם הן.
שלום ברי, תל-אביב

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.
בשעת הצורך ניתן גם לפנות בתי-לפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-3-972. מנוי 2009, ובטלסק RMYM IL 341667 —

מרהים. מהמס וכו'

על טיבו של סרט "קוטש לאניני טעם", "יומן אישי", העולם הזה (13.1.88).

אינני מבין מדוע הגדיר עורך העולם הזה את דבריה של הלוליניסט סרטס מלאכים בשמי ברלין כקישט ומדוע הפריע לו המיבטא הזר שלה? הרי בסרט היא צרפתייה החייה בברלין.

אני יכול לקבל שהאופן בו היא אומרת את דבריה לא כליכך אמין, או שהאורס הכבד המכסה את שפתיה הוא ליצני מדי לאותו רגע רציני, אבל לאמר על הסרט שהוא קישט וללעוג לאלה שגמרו עליו את ההלל, חושבני שיש בוה משום חוסר שיפוט הוגן.

מי יודע כמה אנשים הוטעו עליידי ביקורת עורך העולם הזה ולא הלכו לראות את הסרט, שהוא מדהים, מהמס וכו'.

יוסי מרכוס, תל-אביב

האמא של גן-העדן

על זכות הראשונים לגילוי גן-העדן הנשי ("מקום סודי ביותר", "רחל המרחלת", העולם הזה 20.1.88).

זה באמת גילוי גדול שמאו שגילו את גן-העדן בגוף האישה (הלא היא נקודת-הגי), כל הגברות

קוּיָא יָקִי.

כותב המכתב הוא דויד ליידר, סגן-איוף ש' נרון לשכע שנות מאסר על עיסקי-סמים בלכנון. הנה מיכתבו של האסיר: "איילון", 17.10.87.

נעמי היקרה!
הפתעה? סקרנות? בוודאי. אבל הרומאנטיקה פחות חשובה במיקרה זה. האחוה — לחלוטין. או בלי התרגשות. שלא תחשבי, חלילה, שיש לך מוקירים רק בחוץ. תתפלאי, אבל יש גם כאלה "בפנים". אני אחד מהם.

לצערי לא זכינו להכיר אישית (זה את זה), אך אין זה חשוב כלל במיקרה זה. כי העיקרון המנחה אותי ברגע זה הוא לעשות לך אוילי קצת טוב, לפי שצרת-דברים חצי נחמה היא, ועליידי כך נגדל ונתחוק.

יתכן וייצא לנו להיפגש בעתיד, אפילו שהשד בייעיה שלי זה עסק שלירו שלושת החודשים שלך מתגמרים.

אבל רציתי לאמור שעקבתי בעניין אחר התה' ליד שהביא אותך הלום, ונהנתי מכל רגע של הפגנת-הכוח שלך והנחישות שלא לקחת את זה כבר מדי, ושפרק מסוג זה תולף צ'יקצ'אק ותודים תל-אביבה לחיים האמיתיים והמעניינים.

מה שנקרא לחידוש "ימיך" בקדם. כפי שלמדת מהאמור, אנחנו שבנים. את "בעזרת-הגשים" ואני צופה מרחוק על ההילטונים שלכם והוזה כיד הדמיון הלוהט עלי, כי בימים אלה זה המעט שעוד אפשר לעשות. הטלוויזיה המוזינית שובתה, יחסית זמן רב. סטירידידיאו לא מקרינים בשבתות ובחגים, על פי הוראה מגבוה, במיסגרת הכפיייה הדתית הקיימת בין כותלי מלונגו הזמני. מה שגותר זה לחשוב, "לחלום" ולקרוא, והתמול מזלי שנתקלתי בכרטיס-הביקור שהותרת כמאגאון הארום.

(כמות הכותב היא לכרטיס-הביקור הזהותלי שהרפיסה ארוהה לעצמה ערב הליכתה לכלא, ושפורסם בהעולם הזה. ככרטיס ניתנה הכתובת של נוה-הירצה).
או והו, הקריאה הקצרה הזו מטרתה לעשות לך טוב על הלב ולחזק לך את המוראל — שהוא גבוה בלאו הכי — בעוד קצת. אני מתאר לעצמי שהחברה בחוץ לא מקפחים אותך, ואולי כן. לא

אני סבור שבימינו עשה טובה גדולה לנעמי ארוהה, ולציבור הישראלי כולו, כאשר החליט לשלוח אותה לבית-הסוהר.

בצורה זו ניתן לציבור ללמוד בפעם הראשונה מהו המצב האמיתי בכלא-הגשים.

עיתונאי כתבו על כך לא אחת. אבל כל ריווח עיתונאי על כלא כלשהו (אורחי, צבאי, לגברים, לנשים, לעצירים ביטחוניים, מיתקן כליאה ומה עוד) הוא חשוד מלכתחילה.

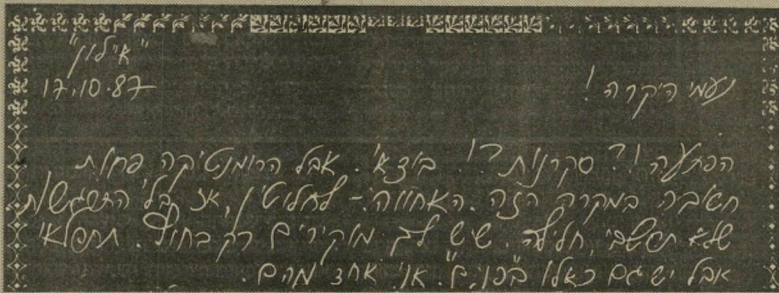
שום עיתונאי אינו יכול לבוא לכלא בלי הר דעה מוקדמת. ולקראת בואו משפצים, מקרצפים, מרחיקים את עושייה-צרות ודואגים שישמע מה שמנהל-הכלא רוצים שישמע.

לא אחת גם סיפרו אסירים-לשעבר על המצב בכלא. אבל לאלה יש תמיד חשבונות — אם להתנקם בסוהרים, אם להתחנף אליהם, לקראת הפעם הבאה. וחוף מזה קשה לדרוש מאסיר את האובייקטיביות, יכולת-הסיקור ויכולת-הכתיבה של עיתונאי.

ישיבתה של ארוהה בכלא סילקה את כל המיכשולים האלה. היא עיתונאית. יש לה כישרון לראות דברים ולתאר אותם. והיא ישבה כאסירה אמיתית, במשך 75 ימים וילוח רצופים. היא גם

אסיר ליידר
רקחת את העניינים בקלות...

קטע ממיכתבו של ליידר
הרומאנטיקה פחות חשובה...

הכירה כמה וכמה מן האסירות האחרות מקודם. היה מנוי וגמור לתת לציבור ריווח אובייקטיבי, ככל הניתן.

לכן זהו תיאור מוסמך, ראשון מסוגו. אני קורא אותו בעניין רב, ואני מקווה שגם אתה. כשהיתה בכלא, קיבלה נעמי ארוהה מיכתב מאסיר שכן.

כלומר, מתושב כלא-איילון, הוא כלא-דמלה הסמוך.

האיש ראה בגליון העולם הזה ריווח על המי סיבה העליוה שערכה ארוהה ערב כניסתה לכלא, בהשתתפות מיטב הבהמה התל-אביבית. כל אלה הביעו לה אמן. מכיוון שעדי היום אסור לפרסם את פרטי הפרשה ואת זהות המעורבות בה, אי אפשר להסביר כאן מניין נבע ביטחון זה.

א. א. א. א.